

отъ туй, че ние видиме само едната ѝ страна. Другата нейна страна е обжрната камъ друго мѣсто, и за това ние нея не видиме. А колкото за това, че и тя не е мжничка, както ни са чини, то сѣки може да са усѣти, ако само да знае това, щото сега зная азъ. Азъ вече са не зачудихъ, когато моятъ младъ господарь ми разказа, че месѣчината не е нито ржшето, нито тенсия, и че нейниятъ поѣсъ е джлагъ около 11,000 вжрста; а ако е така, то са разбира, че тя е по-малка отъ земята, и по-малка е четири пжти. Земята, ако погледаме на нея отъ месѣчината, ще да ни са покаже четири пжти по-голѣма, отъ колкото ни са чини голѣма сега месѣчината, т. е. ще да ни са покаже като голѣмо ржшето. Ако да би живѣле на месѣчината люде, то и тие, както ми са чини, би помислиле, че нашата земя не е по-голѣма отъ едно ржшето, и че тя не е туплеста, а плоска, като петура. Но най-много ми са показва чудно, когато чухъ, че нашата месѣчина,—тая месѣчина, която свѣти ноще надъ назе,—не е свѣтла сама по себѣ си, а е темна, каквато е и земята. „Какъ тя може да бжде темна, си мислѣхъ азъ, когато ние съ очите си гледаме какъ тя свѣти!“ А знаете ли що? Очите ни видатъ много нѣща не така, както би трѣбало да видатъ: очите ни видатъ и крайятъ на земята, и таванътъ на небето, и слжнце не по-голѣмо отъ тарулче, и че слжнцето ходи, и че брѣговете бѣгатъ,—а сичкото това е кокоша слѣпота. Види са, че заедно съ очите трѣба да гледа и разумътъ, защото очите безъ разумните очила грѣшатъ твжрде чѣсто. И така, изъ сичкото това из-